

Му ъз грабналъ Груица Новоговъ.“
Не си пойде Марко назотъ дома,
Туку шетатъ низъ гора зелена;
Си го найде въ она Димна гора,
Къде бегатъ Груица Детенце,
Къде бегатъ съ Марко'а не'еста.
И му рече Марко Кралевике:
„Чекай, чекай, Груице Детенце!
Къде вака коня си потералъ?
Али одишъ у баба на гости?
Ай дружина да си съ чиниме,
Обаица пѣтъ да си тѣргаме.“
Колку ми съ Груица засто'а,
Му съ прибра Марко Кралевике,
И со лекумъ сабя му ъз пуши
Му ъз пуши сабя и му рече:
„А егиди Груица Детенце!
Овде било место мошне рамно,
Айде конѣи да си разиграме!“
Колку конѣи си 'и разиграле,
Юнакъ падна, два трупа съ стори.
Го распара Марко Кралевике,
Да му видить во него'о сѣрце,
Що ке иматъ дете юнащина,
Съ сторило голема чудеса,
Да му грабитъ Марко'а не'еста!
Що да видить чудо и големо!
Що имаше дванадесетъ сѣрца,
'Си-те сѣрца биле позаспани,
Сѣде едно бѣше разбудено;
Сѣрца зеде юнакъ го оста'и.
Кога пойде на ладна ме'ана,
Тамо найде седумдесетъ кралей
И извади двана'есетъ сѣрца:
„Видете Марко'а юнащина!“
Му реко'е седумдесетъ кралей:
„Богъ те убилъ, Марко Кралевике!
Това не ѣ твоя юнащина,
Туку ми ѣ твоя гя'олщина;
Г' изкара'а, Марко си побегна.